

Stânca lovită

Exodul 17.6: „Iată, Eu voi sta înaintea ta acolo, pe stâncă, în Horeb, și vei lovi stânca și vor ieși ape din ea și poporul va bea“. Și Moise a făcut așa înaintea ochilor bătrânilor lui Israel.

Numeri 20.8: Ia toiagul și strânge adunarea, tu și Aaron, fratele tău, și vorbiți stâncii înaintea ochilor lor și ea își va da apele; și să le scoți apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor.

Când citim cu credință simplă pasajele dificile din Biblie, găsim în ele frumusețea extraordinară a Scripturii și o confirmare a originii sale divine. Dumnezeu nu ne-a dat Cuvântul Său pentru a ne pune în încercătură, ci pentru ca inimile noastre să crească în dependență de El și în încredere în El. Acolo unde necredința vede o contradicție, putem descoperi două laturi diferite ale aceluiași adevăr. Acest lucru este foarte încurajator! Astfel, credinciosul nu se lovește de un zid, de la care nu poate merge mai departe, ci de o ușă care se deschide spre credință și care lasă să se întrevadă o slavă dublă.

Două evenimente diferite

Un exemplu în acest sens îl constituie relatările despre stânca de la Horeb din Exodul 17 și Numeri 20. Scepticii spun că acestea sunt două fabule diferite ale aceluiași eveniment. Credincioșii știu însă că sunt două evenimente istorice diferite: unul în primul an după exodul lui Israel din Egipt, iar celălalt în ultimul an al peregrinării lui în pustie. Ambele relatări sunt absolut adevărate. Și nu numai că sunt extrem de instructive, dar conțin și profeții divine. Moise nu este autorul real al acestora, dar Dumnezeu i-a dat cuvintele, având întotdeauna în vedere gloria lui Hristos și binecuvântările copiilor Săi. Acest înțeles mai profund este clarificat în 1 Corinteni 10.1-11. Și, de vreme ce Domnul Isus ne permite să-L vedem pe El Însuși în Exodul 16 ca fiind adevărata pâine a lui Dumnezeu coborâtă din cer, ne putem aștepta la o imagine similară în Exodul 17 (compară cu Ioan 6.30-33).

Sete și ceartă

„Nu era apă de băut pentru oameni. Și poporul s-a certat cu Moise, și ziceau: «Dați-ne apă să bem!»» (Exodul 17.1-2). Așa se comportă necredința: ea nu se gândește la har, ci caută mereu cauze evidente pentru ceea ce se întâmplă. Israelii nu s-au gândit la Dumnezeu și de aceea s-au certat cu Moise. Făcând acest lucru, ei L-au ispășit pe Domnul, îndoindu-se de prezența și de purtarea de grijă a Lui. Nu le dăduse El până în acel moment dovezi minunate și multiple ale puterii Sale? De ce nu au cerut apă de la Cel care le dăduse carne seara și îi sătura cu pâine în fiecare dimineață? Moise a răspuns pe bună dreptate: „Pentru ce vă certați cu mine? Pentru ce-L ispășiți pe Domnul?” (Exodul 17.2).

Dar necredința este leneșă la învățătură, dar plină de râvnă să murmure. Ea este grabnică la vorbă, dar înceată la auzire. „Și poporul era însetat de apă și poporul a murmurat împotriva lui Moise și a zis: «Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete, pe mine și pe fiii mei și vitele mele?»» (Exodul 17.3). Atitudinea lui Moise a fost cu totul alta: „Și Moise a strigat către Domnul, zicând: «Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și mă vor ucide cu pietre!»» (Exodul 17.4). Domnul vrea să fie întrebat - aceasta este partea omului și este extrem de

importantă - dar El Își urmează totuși calea suverană. De la început până la sfârșit, El este plin de compasiune intimă, plin de îndurare și de bunătate fără margini. El nu face greșeli. Prin necazuri și dificultăți El vrea să ne formeze, pentru că noi avem mereu tendința de a uita bunătatea Sa și de a abuza de îndurarea Sa. Dar ce bine că Dumnezeu Se slăvește întotdeauna prin acțiunile Sale!

Stânca lovită

„Și Domnul i-a zis lui Moise: ... «Iată, Eu voi sta înaintea ta acolo, pe stâncă, în Horeb, și vei lovi stânca și vor ieși ape din ea și poporul va bea». Și Moise a făcut așa înaintea ochilor bătrânilor lui Israel. Și a pus numele locului «Masa și Meriba», din cauza certei fiilor lui Israel și pentru că-L ispitiseră pe Domnul, zicând: «Este Domnul între noi, sau nu?»» (Exodul 17.6,7). „Dar stânca era Hristosul” (1 Corinteni 10.4). Așa scrie în comentariul Noului Testament, făcând aluzie directă la acest eveniment. Adevărul ascuns în el este mai mare și mai cuprinzător decât minunea în sine.

Isus nu este doar pâinea lui Dumnezeu care coboară din cer și dă viață lumii. Nevoia păcătosului și slava lui Dumnezeu cer mai mult: Fiul Omului trebuie înălțat; puterea răului trebuie distrusă; natura lui Dumnezeu trebuie revelată; păcatele pot fi iertate în mod corect numai după ce au fost suportate și judecate. Toate acestea își găsesc împlinirea în prețioasa moarte a Domnului nostru Isus. Toiagul judecății, „cu care ai lovit râul”, trebuia să lovească stânca. Hristos „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18). Dragoste, dragoste infinită era în El când S-a dat pe Sine Însuși ca să moară pentru noi. Dar El a fost respins și batjocorit, chiar părăsit de Dumnezeu. Când a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, Dumnezeu a trebuit să-Și ascundă fața de El. Nu numai că iudeii necredincioși L-au considerat pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit, dar El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor și pedeapsa pentru fărădelegea poporului Său a fost asupra Lui. Domnului I-a plăcut să-L zdrobească, L-a supus suferinței. Hristos Și-a adus sufletul ca jertfă pentru vină, a purtat fărădelegile noastre și Și-a vărsat sufletul până la moarte. El a fost numărat printre cei ce au încălcat Legea și a purtat păcatul multora (compară cu Isaia 53).

Dacă cineva nu vede și nu se pleacă în fața acestei mărturii solemne și emoționante a lui Dumnezeu despre umilința și suferința propriului Său Fiu, nu este din cauza lipsei de cuvinte clare și de imagini vii în Scriptură. Adevărata problemă constă în voința omului care respinge această dovadă copleșitoare a răutății sale și a bunătății lui Dumnezeu. Căci, dacă ceea ce s-a întâmplat acolo pe crucea lui Hristos este adevărat, se arată bunătatea, îndelunga răbdare și dragostea sfântă a lui Dumnezeu, dar în același timp și mândria, vanitatea și răutatea omului, chiar ura față de Tatăl și Fiul. Crucea, care ne deschide calea spre mântuire și pace, este judecata absolută asupra păcatului. Dacă această judecată ne-ar fi lovit pe noi, ar fi fost pieirea noastră finală, dar în Hristos ea este mântuirea noastră.

Dar se continuă: „Să lovești stânca și va ieși apă din ea, și poporul va bea” (Exodul 17.6). Această apă este o imagine a darului Duhului Sfânt. Acesta este un alt rezultat al lucrării lui Hristos și depășește cu mult nașterea din nou. Acum, când răscumpărarea a fost realizată, Duhul Sfânt este în fiecare credincios „un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică” (Ioan 4.14). Este

un râu care dă mărturie despre Isus glorificat. După ce am crezut în Hristos, am fost pecetluit cu Duhul Sfânt al făgăduinței, „care este arvuna moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.13-14).

Se poate imagina o prefigurare mai clară sau mai importantă a morții lui Hristos?¹ Deși Moise nu știa acest lucru atunci, el era deja „gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13), înainte ca El să i-l dea lui Moise. Să o acceptăm cu credință!

1 Corinteni 10.4: Stânca era Hristosul.

¹ Astfel, devine clar din Numeri 20 de ce lui Moise nu i s-a permis să lovească din nou stânca, ci doar să vorbească cu ea. Jertfa Domnului Isus este unică și pe deplin valabilă, nu trebuie să se repete (compară cu Evrei 9.25-28). Dumnezeu nu Îl lovește a doua oară pe Fiul Său!